

Ralph Mulder: 'Liefde in tijd van duisternis' Uitgeverij Tobi Vroegh, Amsterdam 2018. ISBN 9789078761662 (Bipolaire Stoornis/ Automutilatie/ Psychiatrie/ Medicijngebruik/ Evenwicht/ Coping/ Veerkracht/ ED) Zie ook: www.tobivroegh.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl:

*'Er zijn dagen die niet gaan
Zoekend naar de juiste weg
Komen de muren op me af
Dan ben ik liever van dit leven af' (Pag.12)*

Autobiografische roman van 142 pagina's waarin Ralph Mulder schrijft over Lowijs die leeft met manische depressies en steeds weer zichzelf snijdt. Hij wordt regelmatig opgenomen, zonder er veel baat bij te hebben. Dan vindt hij steun bij een geloofsgemeenschap, ontmoet zijn vrouw Angelina en trouwt met haar. In hun leven spelen naast het gezinsleven met tenslotte twee kinderen, vrijwilligerswerk en gedurende langere tijd organiseren van concerten ook zijn dwanggedachten, angsten, automutilatie, manische en depressieve buien, opnames, medicijnmisbruik en gebruik een rol. Angelina blijft bij hem, ondanks de diverse opnamen en terugvallen. Tenslotte levert het middel Leronex eindelijk wat verlichting. In het boek staan ook tussen het beschreven levensverhaal vele gedichten van Ralph Mulder.

Covertekst: 'De liefde tussen de jonge Lowijs en Angelina is even onverwoestbaar als vanzelfsprekend. Ondanks zijn manische en depressieve fasen, zelfbeschadiging en terugkerende opnamen in de GGZ houden zij elkaar vast.

De gedichten die door zijn autobiografische romandebuut Liefde in tijden van duisternis zijn geweven getuigen dan ook van een diep lijden en tegelijk onvoorstelbare veerkracht, die de lezer moed kan geven. Om door te gaan en niet op te geven, hoe zwaar het leven soms lijkt. (...)

Over de schrijver:

http://www.tobivroegh.nl/titel.php?id_tit=74 : 'Ralph Mulder (1975) schreef als kind al verhalen. Later werkte hij als hovenier en magazijnmedewerker, totdat zich ernstige psychische klachten openbaarden. Tijdens opnamen in een kliniek ging hij in 1995 dicht. Schrijven bleek letterlijk een zaak van leven of dood.

Ralph publiceerde onlangs zijn eerste poëziebundel Brekend Licht en schrijft voor wijkblad De Goudsmid in zijn woonplaats Hoogeveen, waar hij met zijn vrouw en twee kinderen woont. Op zijn dagbesteding richtte hij een schrijfgroep op. Eerder publiceerde hij in Een klein groen monstertje, een bundel die bij Uitgeverij Tobi Vroegh verscheen. Hij is dol op hardrock van bands als Metallica.'

<http://www.lightwarrior.nl/Over-mij/>

*'Ik ben een woordspeler
Die houdt om te spelen met woorden en letters
In vorm van verhalen en gedichten
Mijn nickname lightwarrior*

Gevormd in een manier van één van mijn verhalen
Mijn echte naam is Ralph Mulder
...”

Wat viel op:

- Heel duidelijk wordt beschreven hoe zwaar en moeilijk leven met een depressie, angsten en dwanggedachten is. Waarom iemand dan kan gaan auto mutileren.
- Hoe geloof en een geloofsgemeente die bij hem past hem heeft kunnen helpen, maar ook zijn grenzen kent.
- Hoe Lowijs, samen met Angelina en zoon Michael, met vallen en opstaan, met terugval en waardevolle en goede ervaringen, leven.

Citaten:

Pag.13: ‘Hij reageert zoals je kunt verwachten.
‘Je moet er vaker uit jongen, dan komt het wel goed.’

Pag.18: ‘Ik ontken het niet. ‘Ik heb een overdosis genomen.’

Pag.22: ‘Daarna krijgen we de huiskamer van de patiënten te zien. We krijgen een hele rondleiding. Tot mijn verbazing is er zelfs een hond op de afdeling.’

Pag.30: ‘ (...) *Mijn vertrouwen had ik altijd op God
Maar toch is mijn ziel kapot
Waarom God waarom?
(...)*’

Pag.36: ‘In Jesse’s kerk hebben ze die avond een speciale bijeenkomst met een spreker uit Canada. De sfeer is ongedwongen, met veel muziek en dans. Het lijkt me heel goed. (...) Ik besluit om toch vaker met Jesse mee te gaan. Het is daar gezellig. De mensen zijn leuk en ik word gewoon geaccepteerd.’

Pag.39: ‘Eindelijk heb ik weer een gevoel. Eindelijk ben ik weer verliefd.’

Pag.49: ‘Het is allemaal even wennen. Angelina gaat elke dag naar haar werk, ik ben voortaan de huisman en moet de boel netjes houden.’ Met mijn gesteldheid gaat het op en neer.’

Pag.51: ‘Het overdrevene van sommigen gelovigen begint me nu steeds vaker te hinderen.’

Pag.57: ‘Je moet weer naar de dokter,’ vindt Angelina.

Pag.65: ‘Alles gaat intussen gewoon door. Ik ben nog steeds druk met het organiseren van concerten. Na het programmeren van christelijke bands wil ik nu wel eens wat anders. Een heuse jaren ’80 metal-dag.’

Pag.69: ‘De zorg voor kleine Michael is teveel voor je. Je bent nog niet sterk genoeg. Het

gaat niet goed met je. Misschien moet je weer opgenomen worden,' zeggen mijn ouders . Dat had ik helemaal niet zo in de gaten.'

Pag.78: 'Soms vraag ik aan Angelina waarom ze eigenlijk bij me blijft. Ze zegt dat ze mij nooit aan de kant zal zetten.'

Pag.90: 'Wel krijg ik de zogenaamde stoelconstructie. Dat betekent dat ik thuis slaap, maar overdag op de afdeling ben.'

Pag.108: 'Ik moet opgenomen blijven tot alles bij mij echt rustig is.'

Pag.110: 'Mijn dwanggedachten spelen nog steeds een veelte grote rol, evenals de beelden. Ik beschadig mezelf nog vaak, het lijkt wel een verslaving.'

Pag.118: 'Ik bungel steeds tussen thuis en opname. Het is zo zwaar voor mijn omgeving.'

Pag.140: 'De Leponex wordt nu goed ingesteld. Daarmee verdwijnen de dwanggedachten, de beelden, de stemmen.'

Recensies/Extra:

@lightwarrior_nl

<http://www.lightwarrior.nl/>

<http://www.lightwarrior.nl/Boekpresentatie/>